

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 223. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518580160/facsimile.pdf> (tilgået 16. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ak! hvor forandret!

Jeg springer derfor lige til Dansen. – Musikken til denne var tarvelig – een Violin; vor Solospiller, mindes jeg, udmærkede sig mere ved et kraftigt Buestrøg, end ved Ynde i Foredraget, og erstattede Mangelen af andre Instrumenter ved et Slags dobbelte Toner, hvis Lige jeg aldrig havde hørt af nogen anden Mester. Derforuden havde han visse ejendommelige Manerer, som under den første Nyhed berøvede *Maren* – Terpsichore – min halve Opmærksomhed: han slog bestandig Takten baade med Hovedet og med Foden og accompagnerede sit Instrument med et Slags Næsetoner, der lignede meget den dæmpede Snøvlen af en Sørgetrompet. Alligevel dansede Man ret lystigt til denne Musik lige indtil Morgenstunden, da nogle af Selskabet foreslog til en Afvexling at gjøre Julelege, ved hvilke der, som sædvanligt, vankede dygtigt Slikkerie: vi skriftede, gik den polske Kirkegang, stode paa den brede Steen, malte Sennop, hængte og faldt i Brønden indtil Vognene holdt for Døren, og jeg med et Hjerter saa blødt som smeltet Vox tog Afsked fra Tyreholm og dets fortryllende Fee, den dejlige *Maren Lammestrup*.

Dersom Nogen ønsker at vide, hvormed hendes Hr. Fader, Kammerraaden, Præsten og de andre gamle Herrer fordrev Natten, da kan jeg derom aleneste berette: at jeg fra tvende Spilleborde i Balsalens Hjørner idelig hørte de for Uindviede mystiske Udtryk: „Klør, Ruder, Spar, Hjerter, Pas, Beet. Jeg bliver i dem, tag hjem, Klør Bonden, jeg har ham” og flere; og alt imellem forkyndte et Slag i Bordet, en Eed, en brølende Latter eller ogsaa en dyb Pause een eller anden vigtig Begivenhed; to eller tre Gange raabte Pastor *Ruricolus* overlydt „fy for al Landsens Parykker!” hvoraf jeg sluttede mig til, at hans Velærværdighed hver Gang maac have sat en stor og uforskyldt Beet.

Ved Afskeden indbød Kammerraaden samtlige Cavalierer til en Andejagt i Svirungaards Søe.

Jeg kan ikke med Rolighed slutte dette Capitel, før jeg har gjort Læseren meddeelig i en Betragtning, der ved selvsamme Lejlighed næsten altid har fremstillet sig. Den er rigtignok hverken smuk eller lys; men den er naturlig og svarende til Sjælens Stemning Dagen efter en gennemvaaget, om just ikke gennemsviret Nat. Hvilken Forandring – har jeg tænkt – bevirker dog et Tidsrum af nogle faa Timer! Vi blive aldrig opmærksomme paa Tidens Hurtighed, med samt dens hurtige Virkninger paa os selv, der ellers synes os langsom-